שתי הלחם הוה ליה לרבויי שכן צבור חובה
טמיא דאכל פיגולא בשבתא מחוץ לתופה
בארץ בזמן מדש והני נמישן מסתברא נפש:
מתני' והיב על "השמן בפני עצמו [ב] והיב
על לבונה בפני עצמה [ג] נתן עליה שמן
פסלה לבונה ילקטנה נתן שמן על שדרה
אינו עובר בלא תעשה נתן כלי על גבי כלי
לא פסלה: גמ' תנו רבנן לא ישים עליה
שמן ואם שם פסל יכול לא יתן עליה לבונה
ואם נתן פסל תלמוד לומר כי תמאת יכול אף
בשמן תלמוד לומר היא ומה ראית לפסול
בשמן ולהכשיר בלבונה פוסל אני בשמן שאי
אפשר ללקטו ומכשיר אני בלבונה שאפשר
ללוקטה בעא רבה בר רב הונא מרבי יוחנן
ג) נתן עליה לבונה שחוקה מהו: משום דאפשר
ללקטה והא לא אפשר ללקטה או דילמא
משום דלא מיבלעא והא נמי לא מיבלעא תא
שמע ולבונה ילקטנה דלמא תדא ועוד קאמר
תא דלא מיבלעא ועוד ילקטנה תא שמע
מכשיר אני בלבונה שאפשר ללקטה והא
נמי תדא ועוד קא אמר מאי הוי עלה: אמר רב
נחמן בר יצחק תנא מנחת חוטא ומנחת
קנאות שנתן עליה לבונה מלקט את הלבונה
וכשרה ד) ואם עד שלא ליקט לבונתה חישב
עליה בין חוץ לזמנו בין חוץ למקומו פסול
ואין בו כרת ואם משליקט לבונתה ה) מחשב
עליה חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ
לזמנו פיגול וחייבין עליו כרת (ותיהוי פר
ו) ואמאי פסלה במחשבה הוי אמר אביי
ותאמר קרייה רחמנא רבא אמר הא מני ז) תנן
המצרי הוא דליתי ליה דתניא ר"ש אומר
המצרי אומר אפילו דם ברוס מביא חביתו
שלא בהגרלה ומוזה לו אב אשר אמר כל
שביתו לא הוי דחוי, אמר רב ח) ארא כוותיה
דרב אשי מסתברא דמאן שמעת ליה דאית
ליה דחיין רבי יהודה היא ט) דתנן ועוד אמר
יהודה נשפך הדם ימות המשחלה, מתה
המשחלה ישפך הדם ואילו היכא דבידו
ט) תניא ר' יהודה אומר כוס היה ממלא דם
החערובות ומרקו זריקה אחת בגגר היסוד אמר
רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן נתן משרן
שמן על גבי כיתת מנחה פסל, מאי טעמא לא
ישים שמה כל דהו עליה עד דאיכא שיעורא
ואמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן
משרן מנחה פסל, מאי טעמא לא יתן כתיב ט)
"נתן כיתת לבונה על גבי
משרן מנחה פסל, מאי טעמא לא יתן כתיב ט) עד דאיכא נתינה עליה:

ט) יומא סב. וזבחים לה: ט) פסחים לה: ט) פסחים סב. ע"ש ומפיק לה דפסחים ס"ד [פסחים סב. ע"ש ומפיק לה דפסחים ס"ד] ט)